

Οι κλέφτες (θαύμα Αγίου Θεοσεβίου Αρσινόιτου)

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Όσιος Θεοσέβιος ο Αρσινόιτης

Αυτά και άλλα πολλά θαύματα έγιναν από τον άγιο, μερικά παλαιότερα και μερικά πριν λίγα χρόνια. Στις ημέρες μας, κάποιος μοναχός, που ονομαζόταν Λουκάς, αφού ήρθε με μεγάλη πίστη, παρέμεινε περιποιούμενος τον ναό του αγίου. Ξεσήκωσε τότε ο σατανάς από την περιοχή του Ακάμα δύο αγρότες βοσκούς, οι οποίοι αφού ήρθαν, έκλεψαν τα πάντα, όσα βρήκαν, και του μοναχού και του αγίου και ξαναγύρισαν στον τόπο τους.

Η δε θεία δίκη και η χάρις που βρισκόταν μέσα στον άγιο Θεοσέβιο μετά από είκοσι ημέρες, τους φέρνει πίσω με τα μάτια άσπρα σαν το χιόνι, προσπέφτοντας στον άγιο, ζητώντας συγχώρηση και έλεος, χωρίς όμως να ομολογούν την κλοπή,

εξαιτίας της οποίας τους βασάνιζε η τύφλωση και ο πόνος των ματιών, αλλά παρέμεναν κάνοντας ανόητη και χωρίς αποτέλεσμα δέηση. Επειδή δε δεν θεραπεύθηκαν, αλλά ο πόνος περισσότερο αυξανόταν και γινόταν οξύτερος, λέει ο ένας στον άλλο: «Βλέπεις, αδελφέ, πως περισσότερο χειροτερεύει η αρρώστια των ματιών μας· είναι φανερό ότι δεν υπάρχει για μας έλεος, ούτε ελπίδα θεραπείας, εάν δεν ομολογήσουμε την αμαρτία μας και δεν επιστρέψουμε όσα κλέψαμε». Εκείνος όμως, αντί να δεχθεί την αγαθή συμβουλή, τον κατηγορούσε για αφέλεια και ανυπομονησία, λέγοντάς του: «Ό,τι και να πάθουμε, να μην ομολογήσουμε, ούτε να πούμε ότι είμαστε κλέφτες». Ενώ ακόμη τα έλεγε αυτά, βλέπει κάποιον με κοφτερή λόγχη να τον κτυπά στα μάτια, ώστε να γίνεται χειρότερο το βάσανό του. Άρχισε να φωνάζει πολύ δυνατά και να λέει: «Εμείς είμαστε, άγιε του Θεού, που κλέψαμε και θα τα επιστρέψουμε. Μόνο ελέησέ μας και απάλλαξέ μας από το βάσανο». Έτσι λοιπόν, κλαίγοντας και εξομολογούμενοι και υποσχόμενοι να επιστρέψουν τα κλεμμένα, ο ένας, αυτός που έδωσε την αγαθή συμβουλή, θεραπεύθηκε εντελώς· ο άλλος όμως λιγότερο και για λόγους παιδαγωγικούς δεν έβλεπε καθαρά, ώστε δαμαζόμενος και τιμωρούμενος, όπως λέει ο ψαλμός «με χαλινάρι και κημό (ημικυκλικό σιδερένιο έλασμα)» στα σαγόνια και τα μάτια, να σταματήσει την πονηρή εργασία.

Ο δε θείος Θεοσέβιος αφού άφησε τη ζωή, που μοιάζει με σκιά, με θεοσέβεια και τρόπο αξιοθαύμαστο πέρασε σε ζωή χωρίς λύπες· χαίρεται με τρόπο ασύγκριτο φωτιζόμενος και παρηγορούμενος από το ήλιο της δικαιοσύνης, και αφού άφησε το άλογο ποίμνιο και απαλάχθηκε από τους σωματικούς κόπους, ενώθηκε χαιρόμενος με το θείο ποίμνιο του Χριστού και την απόλαυση των αγαθών. Ως αμνός καθαρότατος του καλού ποιμένα, αφού εγκατέλειψε «τα αριστερά» κληρονομεί «τα δεξιά» (σύμφωνα με την παραβολή της κρίσεως), ώστε ως θείος και θεοσέβιος αφού τοποθετήθηκε στα δεξιά του Θεού και αξιώθηκε να ακούσει τη θεία φωνή, που τον καλούσε με τους συμμετέχοντες «στη βασιλεία των ουρανών», σε αθανάτους νυμφώνες, σε απερίγραπτους νυμφικούς θαλάμους, σε αθάνατες σκηνές, στην απόλαυση του παραδείσου, σε δόξα και ευχαρίστηση και ζωή ατέλειωτη.

Αυτήν τη φωνή, μακάρι και όλοι εμείς, συγγραφείς, αναγνώστες, ακροατές και όσοι τελούν την μνήμη του, να ακούσουμε, βασιλέα Χριστέ, και να μπούμε και να απολαύσουμε τα καλά που ειπώθηκαν, με τις ευχές και τις ικεσίες του οσίου Θεοσεβίου και των συμμετόχων του, ώστε όλοι μαζί χαιρόμενοι με τον Πατέρα και το Άγιό σου Πνεύμα, να δοξάζουμε το πανάγιο όνομά σου, τώρα και τότε και στους ατέλειωτους αιώνες. Αμήν.

Πηγή: Αγίου Νεοφύτου του Εγκλείστου, Συγγράμματα τ. Γ΄, έκδ. Ι. Βασιλικής και Σταυροπηγιακής Μονής Αγ. Νεοφύτου, Πάφος 1999, σ. 262-284, αποσπάσματα.